

Egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből

2009. February 23.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.02.22.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! A Te atyai kegyelmedbe ajánljuk életünket, hiszen Néked köszönhetjük azt is, hogy itt lehetünk, s fejünket meghajtva a Te isteni dicsőséged előtt, lelkünket Hozzád emelve várhatjuk a Te Igédnek szavát. Urunk, hisszük és valljuk, örök életnek beszéde van Nálad. Add hát, hogy mi részesüljünk belőle, legyünk többek általa, s tudjuk hűségesen hirdetni a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus dicsőségét. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliumából, annak 5. részéből, a 18. versből:

Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. (Mt 5,18)

-- Eddig Istennek írott Igéje --

Kedves Testvéreim, Isten törvénye, Isten beszéde, Isten hozzánk szóló szava életünk alapja. Hirdetjük mi, reformátusok, s valljuk meg, lehetőségeinkhez képest próbáljuk ehhez tartani is magunk. Mégis, a világ, amelyben élünk, egyre inkább arról szól, hogy hogyan lehet egy-egy iótát, egy-egy i betűt elvenni szavakból, hogyan lehet egy-egy vesszőt áthelyezve, a dolgok bizonyos részét elhallgatva, másokat kiemelve embereket félrevezetni, emberek gondolatait másként mondani el, mint ahogy valaha elhangzott.

Nem véletlenül a törvény kicsavarását, a törvény megváltoztatását, értelmének eltorzítását az elmúlt 2000 évben úgy hívták, hogy „ne viselkedj már zsidó módra”. Miért? Hiszen ők voltak azok, akik leginkább csúrní-csavarni kezdték az Isten törvényét, és ez ellen emelte föl szavát Jézus, amikor azt mondta, hogy nem, egyetlen vesszőt, egyetlen iótát, egyetlen i betűt sem szabad elhagyni, mert mindennek a helyén és csak ott van értelme.

Engedjétek meg, hogy kész példával illusztráljam, hogy miről is van szó. Talán az ittlévők közül mindenki ismeri Mikszáthnak a Beszélő köntös c. kisregényét. Ebben a regényben ugye egy nagyon jó ruhakészítő mester lemásolja azt a kaftánt, amit a török főúr ad Kecskemét városának, hogy az adófizetéstől megsarcolja őket. Igen ám, de akármennyire is jó mesterember, egy apró jelet, a pasának a jelét nem vesz észre, és nem másolja oda a sarokba, ezért a büntetése az, hogy késsel a hátában küldik vissza Kecskemétre, és megsarcolják a várost.

Vagy egy nagyon jelenkori, nagyon aktuális példa, talán ezért még közérthetőbb, az elmúlt héten a veszprém megyei önkormányzat meghallgatta a veszprémi rendőrfőkapitányának a beszámolóját a 2008-as évről. Aholis hallottuk, hogy a bűnözési statisztikák javulnak, egyre több embert fognak el, egyre kevesebb bűnöző van szabadlábon, és egyre újabb és újabb eszközöket használnak fel arra, hogy felderítsék, hogy a bűnözők hogyan élnek, és hogyan lehetne őket minél gyorsabban rács mögé juttatni.

Itt volt az országos rendőrfőkapitány helyettese, ő is csupa szép, csupa jó dolgokat mondott el. És én magam is kénytelen voltam ugyanakkor felállni, és elmondani azt, hogy nagyon szépek ezek a jelentések, de mégis félnék az emberek falun. Hogy lehet az, hogy egy jelentésben minden szép, minden jó, mindenki ujjonghatna, de az idős asszonyok félnék kinyitni az idegennek a kaput, mert annyiszor rabolják ki őket, hogy lehet az, hogy egyre többször fordul elő, hogy bizonyos kisebbséghez tartozó elkövetők átugranak a kerítésen, és amit más vetett, amit más ápolgatott, nevelgetett, azt legalábbis leszűretelni biztosan segítenek neki. És ne haragudjon már meg, de én úgy gondolom, hogy a hajmáskéri parókiának, meg a harangozó lakásnak is a védelmet az nyújtja, hogy kuvasz kutya védi az egyiket, komondorok védik a másikat, és így senki nem mer bejönni. S mindjárt élek egy javaslatlaltal, nem a főkapitány úr felé, mert az ő jó szándékát látjuk, nem kérdőjelezzük meg, de az országos rendőrfőkapitány és az ő felettesével kapcsolatban, hogy az ő fizetésüket inkább oda kéne adni a magyar ebtenyésztők országos egyesületének, hogy akik kutyaütő módon végzik a munkájukat, azoknak a fizetését költsük inkább őrző-védő kutyákra, helyezzünk ki az idős nénikhez kuvaszokat-komondorokat, és járuljunk hozzá az ő etetésükhöz. Ilyen módon biztosan megvédtünk legalább néhány embert, ráadásul nem kerül plusz költségbe, mert csak olyan emberek pénzét költjük rájuk, akik nem végzik el a munkájukat. Az újságban mit olvashattak azok, akik kinyitották a másnapi Naplót? Hogy „az őrző-védő kutyák hasznossága is szóba került”.

Hát, ugye, kedves Testvéreim, érzitek, hogy nem ugyanaz, amit én elmondtam, meg nem ugyanaz, amit az újság mond. Nem egy iótát vettek el belőle, annyit hagytak ott. Kedves Testvéreim, az a világ, amelyben az emberek így gondolkodnak, és így cselekszenek, az bajban van. Egy ilyen dolog az segítségért kiált. Méghozzá nem akármilyen segítségért, az Úristen segítségéért, a Ti segítségetekért, akiknek a száján keresztül el kéne mondani, hogy az Istennek beszédét is, meg az embernek beszédét is csak pontosan és szépen szabad idézni, és pontosan és szépen végre kell hajtani.

A lekióban mit mond Péter Jézusnak? „Örök életnek beszéde van tenálad”. Erre vár minden ember. Mindenki azt szeretné, hogy részesüljön az örök életből. És az örök élet az ugye azt jelenti, hogy mielőtt eljutottam volna a jelen pontig, a mögöttem hagyott, meg az előttem levő, nem csak a halálig, és nem csak az azután következő, hanem minden, ami még hátra van, része az örök életnek, annak a beszéde Krisztus szavaiban rejtett el, sőt, nincs is elrejtve, csak a iótát meg a vesszőt a helyén és pontosan kimondani és alkalmazni kell.

Persze, kedves Testvéreim, ehhez két dolog kell. Olyan bátornak kell lenni, mint amilyen bátor Krisztus volt. Aki amikor nem tetszettek az ő szavai a tanítványoknak, elviselte azt, hogy csak 12-re fogytak. S a 12-ből is egy az ördög volt, Júdás. Aki elviselte azt csupán azért, mert az Isten törvényéből nem engedett semmit elvenni, és semmit átértelmezni, tudomásul vette, hogy az emberek nagy részének ez nem fog tetszeni. Az emberek azt szeretik hallani,

ami az ő véleményük. De Isten nem az én véleményemet mondja, Isten nem a Ti véleményeteket mondja, Istennek mindenről ezen a világon saját véleménye van. És ezt a véleményét még csak le is írta, még csak azt sem mondhatjuk, hogy nem mondja el. Hát itt van. Mindenki kézbe veheti, mindenki alkalmazhatja. De nem vehet el belőle egy vesszőt, egy pontot, egy i betűt sem.

És tilos azt csinálni, amit nagyon tréfásan az egyik kedvenc írómt tett. Ugye ez a gondolata Jézusnak, hogy nem szabad egy iótának sem, és nem is fog egy ióta sem elveszni a törvényből, egészen amíg a világ világ, és minden be nem teljesedik, ez a Hegyi Beszédnek a része. Tudjátok, hogy a Hegyi Beszédnek mi az első mondata? Hogyan kezdődik? „Boldogok a lelki szegények, mert ők a mennyek országa”. Nem tudom, hányan tudják közületek, hogy Rejtő Jenő a híres író hogyan torzította el ezt egy picit, mégis nagyon érdekes módon. Egy fegyenc táborba teteti ki képzeletben azt a táblát, hogy „aki gondolkodni mer, azt elviszi az ördög”.

Tulajdonképpen hasonlítható a kettő egymáshoz. De mennyire más az üzenete. Mert az egyik a boldogságot kínálja szeretettel, az egyik azt mondja, hogy gyere, ember, mert nincs mitől félned, mert még ha bolondnak is tartanak a Krisztus miatt ebben a világban, tiéd a mennyeknek országa. A másik pedig azt mondja, hogy ha nem fogadod el, hogy mi oda tesszük az i-t meg a iótát, ahova mi akarjuk, ha nem fogadod el, hogy mi úgy hamisítjuk meg a te gondolataidat és a világot körülötted, ahogy nekünk tetszik – ez a nagyoknak, a hatalmasoknak, a gazdagoknak természetesen a szája íze szerint –, akkor majd elvisz az ördög, akkor majd gondoskodunk róla, hogy hova kerül.

Csak, kedves Testvéreim, mi azt az Urat szolgáljuk, akinél az örök életnek beszéde van. Mirőlünk le kell, hogy pattanjon a fenyegetés. Mert minket nem az ördög visz el. Akkor sem, ha jól végezzük a dolgunkat, és valljuk be őszintén, az Isten kegyelmének köszönhetően minket akkor sem az ördög visz el, ha tévedünk, ha hibázunk. Egy kegyelmes, egy könyörülő mennyei Atyára számíthatunk, aki bölcsőbb nálunk, aki erősebb nálunk, és csak egy dolgot kér: hogy ragaszkodjunk ahhoz, hogy az Ő szava, az Ő törvénye az úgy legyen idézve, és úgy legyen végrehajtva, ahogy azt Ő mondta, ahogyan Ő sugallta azoknak, akik leírták a Szentírás lapjaira, s nekünk ezt kell megőrizni. Nem hagyhatjuk, hogy kicsavarják. Nem hagyhatjuk, hogy elvegyék a felét. Hogy csak azt emeljék ki belőle, ami nekik tetszik. És persze nem követhetjük el azt a hibát sem, hogy mi is csak azt halljuk meg belőle, amit mi meg akarunk hallani, ami nekünk tetszik, ami a mi szájunk íze szerinti.

Mert az Isten nem azért beszél, hogy nekünk jó legyen hallgatni. Az Isten nem csak azt akarja elmondani nekünk, aminek mi örülünk. Az Isten nem néz minket hülyegyerekeknek. A lélek szegényeinek néha igen. Olyanoknak, akikben nem az Isten Szent Lelke munkál, hanem valami más. Tán épp az ördög. De akik éppen ezért rászorulnak arra, hogy az Isten Lelke munkáljon, és hogy az Isten Lelke áthassa az életüket.

És, kedves Testvéreim, ennek a világnak, ami körülvesz minket, ugyanerre van szüksége. Hogy mi elmondjuk ezt. Hogy mi odaálljunk, és azt mondjuk, hogy „De nem csavarod ki az Isten üzenetét!”, „De nem mondasz mást, mint amit az Isten képvisel!”

S, tudjátok, azért is akarok erről most beszélni, ezen a mai vasárnapon, mert még néhány hét, néhány hónap, és hogyha a lelkész fölmege a szószékre, és azt mondja, hogy „ne lopj”, akkor a gyülekezet azt mondja, hogy „ne politizáljon, Tiszteletes Úr”, ha azt mondja, hogy „ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyosságot”, akkor azt fogja mondani, hogy „mért kritizálja a napilapokat”. Hát elmondom most, amikor semmi többet nem jelent, csak Isten szavát. Hogy ne lopj, hogy ne tégy hamis tanúbizonyosságot, hogy ne kívánd a másét. Elmondom most, amikor még nem útnak semmilyen bélyeget, mást rá, csak azt, hogy Isten ezt követeli. Mindenkitől. Jobbról és balról. A kicsitől és a nagytól. A magyartól és az idegentől.

Azt követeli, hogy szeresd a felebarátodat. Nem azt, hogy nézd végig, ahogy leszúrják. Azt mondja, hogy kövesd az Isten törvényét, hajtsd végre az Isten ítéletét. Nem azért, minthogyha emberként abban kéne kéjelegnünk, hogy az Isten bizony ítéletet is mond a világ dolgairól, hanem azért, mert nem veszhet el egy ióta sem. Mert nem engedhetjük meg azt a luxust magunknak, hogy mást mondjunk, mint ami a Bibliában van, hogy más legyen a véleményünk, mint az Istené.

Miért? Azért, kedves Testvéreim, mert attól a pillanattól kezdve elveszik az a kiváltságunk, ami Jézusban megvolt, és amit Péter mond Neki János evangéliuma tanúsága szerint, hogy „Örök élet beszéde van Tenálad”. Krisztus mennybemenetele óta ez nálatok van, és nálam. Kezünkben a Biblia, remélhetőleg nem csak a polcon hagyva, szánkba adva az Istennek Igéje, hogy hirdessük és tegyünk bizonyosságot róla.

Kedves Testvérem, elgondolkodtál azon, hogy örök életnek beszéde van Tenálad. Használod? Mondod? Teszed? Vajon végiggondoltuk-e azt, hogy kicsoda felelősséget jelent? Mert mondhatnánk azt, hogy Hofi legjobb kabaréja van a zsebemben. És? Ott lehet. Ki emlékszik már rá, csak néhányan az idősebbek közül. De nálunk nem kabaré, nálunk az Isten igazsága van. A megoldás arra, hogy nekünk, a szeretteinknek, ennek a falunak, ennek az országnak, ennek a nemzetnek, ennek az Európának, ennek a nagyvilágnak - nem tudom, hová kéne még kiterjeszteni, hogy megragadja az emberek szívét -, ennek a jövője van a mi kezünkben, a mi szánkban, a mi birtokunkban.

Csak a kérdés, hogy kinyitjuk, vagy nem nyitjuk. Tesszük azt, amiért a Krisztus adta, vagy véka alá rejtjük a lámpásunkat. Tesszük azt, amire elhívtunk, vagy tudomásul vesszük, hogy bizony-bizony vannak olyanok, és néha talán többen vannak azok, akiknek nem tetszik a tanítás, és hát ha Jézus mellől is fel lehetett állni, hát, ha Jézust is ott lehetett hagyni, mi ettől félünk, inkább olyat mondunk, ami mindenkinek tetszik, nem ragaszkodunk annyira a Krisztus szavához, majd megment minket a mi mennyei Atyánk.

Én azt mondom, hogy ragaszkodjunk. Ragaszkodjunk, mert Krisztus sem engedett belőle. Ragaszkodjunk, mert csak ez és semmi más az örök életnek beszéde. Vagy ne mondjuk azt, hogy keresztyének vagyunk. Ne akarjuk magunkat Krisztus követőinek tartani. Isten gyermekei lehetünk, de Krisztust csak az követi, aki hirdeti azt, amit Krisztus hirdetett, aki járja az utat, amit járt a Krisztus, aki meghozza az életében az áldozatokat, akit nem lehet fenyegetni azzal,

hogy aki gondolkodik, azt elviszi az ördög, hanem amikor meghallja a szót, akkor mondja Isten válaszát, akkor kinyitja a Bibliáját, föláll, és azt mondja: ne lopj, ne kívánd felebarátodét, ne tégy hamis tanúbizonytságot, ne ferdítsd el az igazságot, maradj hűséges az Istenedhez, köszönd meg, hogy élsz, bízzál Istenedben, és állj meg a magad lábán, légy felnőtt, légy keresztyén.

2000 éve nem kér se többet, se kevesebbet tőlünk a mi megváltó Urunk. Ő felnőtt módon tudott élni, felnőtt módon vállalta a kereszthalált, és felnőtt volt akkor is, amikor mindezt az örökséget reánk hagyta. Azért imádkozunk minden napon, kedves Testvéreim, hogy mi felnőtt módon tudjuk kezelni, képviselni és hirdetni az Ő hagyatékát, a tökéletes adományt az örök élethez. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Megvalljuk Néked, nehéz a feladat, amit reánk bízol. Nehéz, mert kísértésekbe hajt, hogy magunkat hirdessük, vagy alávéssük magunkat más akaratának, mert a világ körülöttünk hangosabban üvölt, s valljuk be őszintén, néha nem is tudjuk, hogy hol tévesztenek meg minket, hol csapnak be, s nem tudjuk, mit válaszoljunk azokra a kérdésekre, amelyekről sosem hallottunk, és mégis megoldást várnak tőlünk.

Mennyei Édesatyánk, épp ezért helyezzük a Te kezébe az életünket. Nálad ott van az örök életnek beszéde. Tőled átvehetjük azt, s hirdethetjük a világnak, melynek megváltásra van szüksége, itt a földön, s az örökkévalóságban is. Add, hogy legyünk a Te megváltásodnak eszközei, az örök élet beszédének hirdetői, a Krisztus ügyének munkásai, ténylegesen.

Mindazt, amit elmondunk magunkról, legyen igaz, s legyen mögötte munka. Ne csak magunknak vindikáljunk jogokat, amiket cselekedeteink alapján meg nem érdemlünk. Mindenség Istene, Te látsz minket, Te ismersz minket. Ismered erőtlenségünket, ismered bukásainkat, azokat a próbatéteket, amelyeken nem feleltünk meg, s amin megfeleltünk, azon is Te segítettél át minket.

Mindenség Istene, éppen ezért kérünk arra, adj erőt a holnaphoz, adj hitet, és adj lelkesedést. A Te Szent Lelked töltsé ki a mi életünket, fedezze el a mi bűneinket, és indítson minket újra meg újra, hogy vállaljuk a kihívást, vállaljuk a próbatétet, vállaljuk az esetleges bukást is, annak a reményében, hogy a Te nevedben még elbukni is dicsőség.

Mennyei Atyánk, áldj meg minket és erősíts minket, s légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk. Akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszóltott a gyülekezetből. A betegnek adj gyógyulást, a háborúságot hordozónak békességet, a kételkedőnek hitet, s mindenkit elégíts meg a maga helyén, azzal, amire szüksége van, hogy végezhesse munkáját, a Krisztus ügyének előreviteléért. Minket pedig, mennyei Atyánk, segíts, hogy ne csak itt és most, de életünk minden pillanatában tiszta szívvel és őszinte hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te megváltó Fiad, a mi Urunk Krisztus tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.